

ALEXANDRU LĂPUȘNEANUL

LITERA
București
2018

Tabel cronologic	5
------------------------	---

I. FRAGMENTE ISTORICE

APRODUL PURICE.....	7
ALEXANDRU LĂPUȘNEANUL	25
SOBIESKI ȘI ROMÂNII	48
REGELE POLONIEI ȘI DOMNUL MOLDAVIEI.....	55
CÂNTEC VECHI.....	59

II. NEGRU PE ALB (SCRISORI LA UN PRIETEN)

SCRISOAREA I (PRIMBLARE)	65
SCRISOAREA II (REȚETĂ)	69
SCRISOAREA III (VANDALISM)	71
SCRISOAREA IV (UN POET NECUNOSCUT).....	75
SCRISOAREA V (IEPURĂRIE).....	79
SCRISOAREA VI (CATACOMBELE M. NEAMȚU).....	81
SCRISOAREA VII (CALIPSO)	85
SCRISOAREA VIII (PENTRU CE ȚIGANII NU SUNT ROMÂNI)	87
SCRISOAREA IX (FIZIOLOGIA PROVINȚIALULUI).....	100
SCRISOAREA X (DESPRE MITROPOLIA MOLDAVIEI).....	103
SCRISOAREA XI (AMINTIRE FUNEBRĂ).....	105
SCRISOAREA XII (PÂCALĂ ȘI TÂNDALĂ)	106
SCRISOAREA XIII (LUMÂNĂRICĂ).....	112
SCRISOAREA XIV (CRITICĂ).....	114
SCRISOAREA XV (CRITICĂ).....	117
SCRISOAREA XVI (CRITICĂ).....	120
SCRISOAREA XVII (CRITICĂ)	121
SCRISOAREA XVIII (SLAVONISME)	124

SCRISOAREA XIX (OCHIRE RETROSPECTIVĂ)	126
SCRISOAREA XX (STATISTICA LUPILOR).....	133
SCRISOAREA XXI (TRISFETITELE).....	136
SCRISOAREA XXII (ISTORIA UNEI PLĂCINTE).....	137
SCRISOAREA XXIII (Η ταν η επι ταν)	140
SCRISOAREA XXIV (UN VIS).....	142
SCRISOAREA XXV (OMUL DE ȚARĂ)	145
SCRISOAREA XXVI (PROPRIETATE PĂGUBITOARE)	149
SCRISOAREA XXVII (UN PROȚES DE LA 1826)	151
SCRISOAREA XXVIII (PELERINAGIU)	154
SCRISOAREA XXIX (JUDANII ȘI FLORILE).....	165
SCRISOAREA XXX (BĂILE DE LA EMS).....	168
SCRISOAREA XXXI (ALEXANDRU DONICI).....	173
SCRISOAREA XXXII (DESPRE LIMBA ROMÂNEASCĂ)	178

IL NEGRU ȘI ALII (SCRISOAREA I-TIV FIEȚEI)

SCRISOAREA I (PRIMBĂLĂRE).....	80
SCRISOAREA II (REȚEA).....	83
SCRISOAREA III (WANDALE).....	71
SCRISOAREA IV (UN POET NECUNOSCUT).....	75
SCRISOAREA V (REPARARE).....	79
SCRISOAREA VI (CĂTĂTORIELE M. NEAMȚU).....	81
SCRISOAREA VII (CALPIS).....	82
SCRISOAREA VIII (PENTRU CE ȚIGĂRII NU SUNT ROMÂNI).....	77
SCRISOAREA IX (FIZIOLOGIA PROVINȚĂLILOR).....	100
SCRISOAREA X (DESPRE MITROPOLIA MOLDAVIEI).....	103
SCRISOAREA XI (AMINȚIRE FUNERARĂ).....	102
SCRISOAREA XII (TRĂCALĂ ȘI TÂNDALĂ).....	106
SCRISOAREA XIII (LUMÂNĂRIȚĂ).....	112
SCRISOAREA XIV (CRITICĂ).....	114
SCRISOAREA XV (CRITICĂ).....	117
SCRISOAREA XVI (CRITICĂ).....	120
SCRISOAREA XVII (CRITICĂ).....	121
SCRISOAREA XVII (SLAVONISME).....	124

I. FRAGMENTE ISTORICE

APRODUL PURICE

1486

„Fost-au acest domn om nu mare la stat, însă întreg,
drept, viteaz, și meșter la războaie... Și era mare jale și
plâns în norod pentru pierderea acestui domn bun.”

Vornicul Ureche, *La viața lui Ștefan cel Mare*

Ciocârlia cea voioasă în văzduh se legăna
Ș-înturnarea primăverii prin dulci ciripiri serba,
Plugariul cu hărnicie s-apucase de arat
Pământul ce era încă d-al său sânge rourat;
Uitas-acum moldovanul trecutele lui nevoi,
Și cu fluierul la gură, păstorul pe lângă oi
Cânta dragostele sale. Vai! el nu putea găci
Că vrăjmașu-ntr-a lui țară se gătește-a năvăli.
Generalul cel mai falnic a dârjilor ungureni,
Hroiote¹ ros de-nverșunarea ce avea pe moldoveni —

¹ Hroiote au fost unul din cei mai vestiți capitani a oștilor regelui unguresc Matias Corvinu. Vrăjmaș neîmpăcat moldovenilor, el purure a fost uneltitor cruntelor războaie ce au nenorocit aceste țări vecine. (n.a.)

Care-n multe sângeroase lupte i-au fost arătat
Că nume de viteaz mare pe nedrept și-a câștigat —
Luând veste cum că Ștefan domnul lor atunci s-afla
În ținuturi depărtate, având cu el oastea sa,
Socoti că favorabil prilej altul n-a găsi
De moldoveni și de Ștefan deodată a-și răsplăti,
Ca să poată c-o lovire acea rușine spăla,
Ce româneștile arme au săpat pe fruntea sa.
Așadar adunând noaptea pre toți ofițerii sei,
Le espuse-a sale planuri, și le zise: „Frații mei!
Știți c-acești români sălbatici, vrăjmași aprigi, ne-mpăcați,
Au ucis mulțime mare dintr-ai noștri bravi soldați,
Știți că însetați de sânge în Ungaria au intrat,
Și că foc și pustiire pe-a lor urmă au lăsat;
Iar noi care bărbătește n-am lipsit a ne lupta,
De abia numai prin fugă viața ne-am putut scăpa,
Și cununile de lauri ce-n războaie-am adunat
Moldovanul cel obraznic în picioare le-au călcat;
Oare-această înfruntare și batjocoră și reu,
N-a să aibă răsplătire de la dreptul Dumnezeu?
N-a să mai sosească vremea să ne răzbunăm și noi,
S-arătăm că-n unguri curge viteaz sânge de eroi?
Vremea este îndămână, prilejul favoritor,
Oastea lor este departe, și cu ea-i și domnul lor;
Mergeți dar, și-n astă noapte toți ostașii vă gătiți
Și când va miji de ziuă, nesmintit călări să fiți,
Ca prin marș iute și grabnic, fără veste să-i călcăm,
Cine sunt ungurii noștri și Hroiote să le-arătăm.”

Se fălea deșertul ungur cu-acel vis amăgitor,
Că o țară neapărată va pustii prea ușor,
Ș-în a sa zădărnicie i se păre că vedea
Lacrimile cum se varsă, sângele cum șiroia!

Dar dreptatea Provedinții n-au putut îngădui
Gândul său cel sângeric să se poată săvârși;
Și Dumnezeu milostivul p-al său popul credincios
Nu-l va lăsa în călcarea ungurului fioros.
Deci sfântul duh cu-ndurare pe un român însuflând,
Ce de mult se afla încă pintre unguri petrecând,
Și carele auzise tot planul acel cumplit,
Ce asupra țării sale ungurii au slimuit,
Deși se găsea nemernic, pribegit din țara sa,
Patriotică simțire în inimă-i tot s-afla;
Așadar în vâlmășagul ce gătirea prileji,
S-aruncă p-un cal cu grabă și spre Moldova porni.
După ce ieși din lagăr alergă neconținut
Toată noaptea, pân-ajunse când soarele-a răsărit
În oraș la Roman, unde pre pârcălabul aflând,
Și primejdia ce vine abia a-i spune-apucând,
De osteneală și de trudă a căzut jos leșinat,
Iar calul său lângă dânsul răsuflarea ș-a și dat.
De îndată pârcălabul un minut n-a zăbovit
Și un curier în pripă la Ștefan a răpezit;
Iar satelor de pe mărgini, porunci a se găti
Cu săcuri, topoare, coase, cu ce vor putea găsi,
Totodată dând de știre și pre la boierinași
Ca cu oamenii de oaste, cu vecinii și slujbași,
Cu toții, și mic și mare, să grăbească-a alerga
La șesurile Moldovei unde el se va afla;
Apoi strângând călărașii și parte din târgoveți
Înarmați cu lănci, cu săbii, cu arce și cu săneți,
Au ieșit din târg afară cu mica urdia sa,
Și pre dușman fără frică ca să vie-îl aștepta.

Precum norul de lăcuste soarele întunecând
Vine pre sus cu iuțeală țarinile-amenințând,

Încât tremurând aşteaptă spărietul muncitor
 Neştiind unde-a să cadă acel nor îngrozitor;
 S-amăgeşte cu nădejdea că ogoru-i va scăpa
 Şi-a sudorii sale roduri va putea înc-aduna;
 Însă d-odată lăcusta cade toată pe câmpii
 Ş-într-un clip în praf priface ţarini, hoalde-ogoare, vii.
 Sau după cum primăvara omătul cel adunat
 Pintre râpi, şi d-a lui Febus calde raze săgetat
 Se topeşte şi s-azvârle, şiroi iute furios,
 În pâraul care curge pintre flori în vale jos,
 Îl turbură, îl măreşte, îl îmflă cu al său val,
 Şi nu-l lasă pân-nu-l face de se varsă piste mal;
 Câmpiile se îneacă, iar păstorii spăimântaţi
 S-aciuează cu-a lor turme în munţii învecinaţi;
 Acest fel sumeţii unguri în Moldova năbuşesc.
 Orice-ntâmpină nainte robesc, taie, pârjolesc,
 Cu omor şi pustiire drumul lor se însemna,
 Nainte lor merge groaza, ş-în urmă foc fumega;
 Dar spre-a Romanului parte de ce se apropia
 Hroiote aflând pustii sate a-nţalege nu putea,
 Care poate fi pricina acelu bejănărit,
 Căci el crede că de dânsul nimene nici au gândit;
 Deci îndată porunceşte să-i afle pre cineva
 Prin colibe, prin bordeie, ca să-l poată întreba.

lată că îmblând haiducii piste un moşneag au dat,
 Gârbovit de bătrâneţă, într-un toiag răzămat;
 A sa barbă ca zăpada, a lui plete argintii,
 Faţa lui cea cuvioasă, ochii săi măreţi şi vii
 Îl aseamnă că este îngerul ocrotitor
 Al acelor pustii sate, sau duhul tânguitor.
 El până la Hroiote vine cu pas lin şi măsurat,
 Fără grijă, deşi este de catane-ncungiurat,

Şi aşteaptă să-l întrebe. — „Unchiaşule, ien să-mi spui
 De ce pricină p-aicea nici un locuitor nu-i?”
 Astfel Hroiote îi grăieşte. — „Pricina însuşi o vezi,
 (Îi răspunde-atunci bătrânul) şi încă mai cercetezi?
 Pricina bejănăriei ş-a jalei obşteşti, tu eşti,
 Hoţ turbat şi fără lege care prăzi şi pustieşti!
 Care vii cu cete multe de tâlhari şi prădători
 S-aduci jale în locaşul unor pacinici muncitori!
 Nu purta grijă! cu dânsii curând te vei întâlni
 Şi amar îţi vei da seama, foarte greu te-i răfui.
 Dumnezeu mult milostivul nu gândi că te-a lăsa
 Să sfâşii cu-a ta turbare credincioasă turma sa,
 Ce-şi va înturna urgia peste spurcat capul tău,
 Ş-îl va detuna zdrobindu-l cu-nfocat trăsniţul său!”
 Zicând, face semnul crucii şi din greu a suspinat. —
 Cine-n minutul acela să-l vază s-ar fi-ntâmplat
 L-ar fi socotit că este din ceriuri vrun prooroc.
 — „Spânzuraţi-l! înţepaţi-l! tăieţi-l! daţi-l în foc!”
 Strigă haiducii, husarii şi tot trupul ostăşesc.
 Ş-acum mii de lănci şi săbii pe deasupra-i se-nvârtesc.
 Bătrânul aşteaptă moartea fără a se oţări,
 El pentru ţara lui este mulţămit a se jertfi;
 Dar Hroiote strigă să-l lasă; catanele se supun,
 Îi fac loc, se dau în lături, mâna pre el nu mai pun.
 Generalul lor simţeşte după câte auzi,
 Că uşoară biruinţa, cum gândeşte, nu-i va fi.
 Deci în cete d-o potrivă oştenii săi adunând,
 Pre haiduci puind în mijloc, călărimea înşirând,
 Lasă trupul cel mai mare sub nişte vechi ofiţeri
 Şi el c-o parte aleasă de călăreţi volonteri,
 Purcede mai înainte nerăbdător de a şti
 Dacă-n drumul său vro oaste de români va întâlni.

După ce câteva ceasuri merseră cu un pas des
 Văzur-aproape de Roman, pe-ntinsul Moldovei șes,
 Un puțin număr de oameni, tot în cete împărțit;
 Îns-acea adunătură era mândră de privit.
 D-o parte boierinașii, d-a lor slugi încungiurați,
 Călări pe armăsari ageri și felurit îmbrăcați,
 Fieștecare dintr-înșii câte-o dovadă purta
 De la dușmanul, pre care l-a fost învins mâna sa.
 Unul c-o sabie-întoarsă, c-un capot roș înfirat
 Și haine înaurite, este turcește-mbrăcat;
 Altul încalecă iarăși un cal de Don căzăcesc,
 Poartă o suliiță lungă, și un hanger calmucesc;
 Îmbrăcat c-un ceapchin verde, și blănit tot cu samur,
 Un tânăr se herețește p-un sirep armăsar sur;
 Chingile, șeaua lui, frâul, ferecate cu argint
 Arată cum că luate de la vrun mare leah sânt.
 Pe a altuia frumoasă înaurită harșea
 Într-un colț se vede-un vultur ce-o cruce-n gură ținea,
 Nu rămâne îndoială că acel odor bogat
 De la domnul Vlad sau Radul, în război a fost luat.
 Alții cu săgeți și arce au căciule tătarești,
 Însă cea mai mare parte poartă cușme țurcănești¹.
 De acolo nu departe țăranii stau adunați,
 Cu securi, cu lănci, cu coase și topoare înarmați;
 A lor mâneci suflecate, aerul posomorât,
 Tăcerea lor, toate-arată că spre război s-au gătit.

¹ În veacul XV când România se cârmuia de prinții săi independenți, la întâmplare de război, toți boierinașii ce locuiau pe la moșiile lor erau datori să se oștească împotriva dușmanilor; și oricare proprietar și boier aducea cu dânsul atâți oameni de arme, pe cât starea și puterea sa îl ierta. Această românească pospolită alcătuia un corp strașnic. (n.a.)

Pârcălabilul mai nainte era cu-ai săi călăreți,
 Având strânși pre lângă dânsul slujbașii și târgoveți;
 Deci văzând cum că vrăjmașul cât putea venea spre ei,
 Se întoarce și le zice: — „lată dușmanul, flăcăi!
 Năvăliți la el cu toții, voinicește vă luptați,
 Țara și casele voastre în pradă-i să nu lăsați.
 Dați de tot! să n-aveți milă d-un vrăjmaș ce ne-au prădat,
 Care cu foc și cu sânge urma lui ș-au însemnat;
 Buciumați, și Doamne-ajută!” — Cu toții strigă: „Amin!
 Aideți frați din țara noastră să alungăm pre păgân!”¹
 D-abia dobele și surle semnul bătăii vestesc,
 Îndată cu toți în oastea ungurilor năvălesc
 Strigând: „Ucideți! ucideți! dați tot de tot! nu vă-ndurați!
 Pre vrăjmașii ce ne pradă nu miluiți! nu cruțați!”
 Cu-a lor groznică navală cai, călăreți oborând,
 Aduc neorânduială într-a dușmanilor rând;
 În zadar stau ungurenii și vitijește se bat,
 Românul nu-i bagă seamă, și țăranul încruntat
 Face jertfă răzbunării și pre prins și pre rănit.
 În zadar și ofițerii, și Hroiote oștean vestit,
 Ca să-i mai îmbărbăteze, d-a valma pintre soldați
 Se luptă; nu văd, n-ascultă husarii înspăimântați,
 Ș-amenințându-i din urmă cuțitul moldovenesc,
 Să plece acum de fugă se îndeasă, se gătesc.
 Iată c-atunci ceea oaste se ivea dintr-un ponor,

¹ Țăranul român cinstit, dar superstițios, nu putea crede că ungurul care nu se ține de tractaturi și nu postește vinerea și miercurea nu este păgân. Vrând să arăte pe un om necinstit și ateu, îl numea papistaș, și această înverșunare asupra catolicilor le era însoțită de misionarii ierarșiei constantinopolitane, care de la Consiliul Florenții, totdeauna s-au îngrijit să nu scape din mână aceste țări. Zicerea aceasta până astăzi încă este ocărătoare în gura țăranului moldovan. (n.a.)

Ungurenii prind la suflet văzând că vine-ajutor,
Se întorc cu bărbăție, se înșiră iar la loc,
Și războiul se-nclăștează, mai ucigaș, mai cu foc.

După câteva minute toată oastea le-au sosit,
Husari, haiduci și cătane pe români au năpădit;
Deci îndată toată fața bătăii au prefăcut,
Căci măcar că moldovenii cumpătul nu și-au pierdut,
Dar de multă ungurime nădușiți, încungiuși,
Cădeau precum snopii vara, de sabie săcerați.
Dos la dos, spate la spate, se bat desnădejduit,
Lovirile le-s grozave încât nu-i de povestit;
Subt a românului paloș sângele curge părau
Pân-când brațu-i amorțește fiind rănit foarte greu,
Scapă sabia din mână; în sfârșit și el căzând,
Răstoarnă încă pe-un dușman ce-l vede lângă el stând.
Dumnezeule! la tine nădejdea lor au rămas,
Înalțe-să pân-la tronu-ți a lor trist și jalnic glas!
Și trimite-le din ceruri un înger într-ajutor
Căci se bat pentru scaparea ș-apărarea țării lor.
Coperiți de rane grele, făcând semnul sfintei cruci,
Își dau duhul sub cuțitul sălbatecilor haiduci!
Pârcălabul plin de scârbă, cu câțiva boierinași,
Mai având pe lângă sine vro sută de călărași,
Nădejde de mântuire de nicăieri așteptând,
Și decât trai cu rușine moarte mai bine-alegând,
Hotărăște să s-arunce între dușmani desperat,
Și să moară cum se cade unui brav adevărat.
Când deci astă hotărâre a împlini se gătea,
Iat-un călăreț zărește ce-n fugă spre el venea,
De pulbere ce rădică calul său cel înspumat
Nu putea ca să-l cunoască, dar inima i-a săltat,
Ea parcă-i spunea c-acela aduce vrun ajutor,

Pentru bravii ce de unguri fără milă se omor.
Nu trecu mult și atunci ochilor nu a crezut,
Când pre Purice aprodul lângă dânsul a văzut,
Purice, care-n războaie a fost pururea vestit,
Român vrednic întru toate, a lui Ștefan favorit.
— „Pârcălab, sănătate! (zice), Ștefan a plecat
Cum luă înștiințarea ce prin cartea ta i-ai dat;
Și m-a și pornit la tine ca să-ți spun să te grăbești
Să aduni oameni de oaste câți vei putea să găsești,
Și-naintea lui îndată, cu toții să alergați...”
— „Oamenii mei, iată-i, frate, cu vrăjmașu-ncăierăți!
Îi răspunde pârcălabul, de trei ceasuri ne-ncetat
Se luptă cu vitejie și mult sânge s-a vărsat,
Căci a dușmanilor noștri numărul e înzecit,
Și zece-odihniți unguri stau p-un român ostenit!”

Aprodul atunci îi zice: „De este așa, apoi
Să te tragi cu câtă oaste ți-a rămas încă spre noi,
Căci acum la Siret, Ștefan trebuie să fi sosit,
Eu mă-ntorc, te las cu Domnul, solia mi-am împlinit”.
Sfârșind, fără de zabavă, s-aruncă pe calul seu,
Îi dă pinteni, și le strigă: „Rămâneți cu Dumnezeu!”

Îndată și pârcălabul semn de retiradă dând,
Și restul oștilor sale la un loc tot adunând,
Începură a se trage cu regulă și încet,
Spre oaste ce tăbărâse la Șcheie lângă Siret.

*

Cum a primit curierul de pârcălabul trimes
Ștefan din toat-a sa oaste a treia parte-a ales,
Și mergând cu un marș grabnic toată noaptea pân-în zi,
A doua zi pe amiază în șes la Siret sosi:
Acolo spre răsufierea oștilor a tăbărit,

Ș-în trei trupuri osebite oastea sa a împărțit,
 Darabanii cei cu plete, toți sănețe lungi purtând,
 Armășeii cei sălbateci barbe stufoase având;
 Simenii cei iuți cu arce, și cu măciuci în fălii,
 Toți aceștia pedestri, număr ca la șapte mii;
 Era sub vornicul Boldur, oștean vechi și ispitit,
 În războaie și în taberi crescut și îmbătrânit;
 Paharnicul Coste iarăși avea pe seama lui dați
 Panțirii și leficii toți cu zale îmbrăcați¹
 Iar copiii și aprozii, de boierinași feciori,
 Carii ostășescul prapur a păzi erau datori,
 Pre voievod totdeauna la războaie străjuiau,
 Și haine foarte frumoase și bogate arme-aveau²;
 În mijlocul lor călare eroul Ștefan era,
 Și vechiul steag a Moldovei înainte-i flutura.
 (Pe dânsul era d-o parte cap de zimbru-nfătoșat,
 Iar dincolo sfântul Gheorghe călare și înarmat.)
 Acolo se află iarăși al oștilor veteran,
 Arbur hatmanul ce-n mână poart-un groaznic buzdugan,
 Pre care ca pre o mince de copil îl arunca,
 Dar azi omul cel mai tare de abia l-ar rădica,

¹ Corpul darabanilor sub comanda capitanului de darabani, corpul sime-
 nilor subt aga și armășeii sub vel-armaș (în seama cărora era și artileria) alcătuita
 o oaste de 20 mii pedestrași; asemenea și călărimea ce se împărțea în panțiri și
 leficii cuprindea iarăși un trup de 10 mii. Aceste era puterile moldovenilor în
 vreme de pace; iar la vreme de război i se îndoiau și se întreiau trupele acestea.
 Părcălabul de Hotin alerga cu corpul lipcanilor, serdarul de Orhei cu regimentele
 lăpușnene, toți ispravnicii cu slujitorii lor, capitaniii plaiurilor cu plăeșii, și în
 sfârșit toți boierinașii cu oamenii lor de arme. (n.a.)

² Copiii de casă și aprozii alcătuiu gvardia domnească. Ei erau toți
 călări, purtau căciuli țurcănești cu pene, dulămi de catifea cu nasturi de
 argint (Vorn. Ureche). (n.a.)

Altă armă el nu are, nici voiește-a mai avea,
 Căci îi place când pre dușman c-o izbire îl turtea.
 Iată se aude zgomot, împușcături și strigări,
 Chiote de biruință, ș-a cailor rânchezări;
 Piste puțin se zărește și steagul pârclăbesc,
 Încungiuurat de vitejii ce-l apără și-l păzesc,
 Pe-mpregiurul lui grămadă stau ca zid nerăzbătut,
 Să puie pe dânsul mâna unгурul nici c-a putut;
 Plini de pulbere și sânge, de rane acoperiți,
 Acești bravi se luptă strașnic, căci sunt desnădejduți.
 Se-nfioară ungureanul și stă trist a socoti
 Că această biruință multă oaste îi jertfi,
 Dar bucuria izbânzii întristarea-i întrecea,
 Că-i aproape răsplătirea lui prin gând nu îi trecea,
 Pentru că-ntr-o luncă deasă oastea românească sta,
 Și porunca să înceapă bătălia aștepta.

Deci Ștefan lăsând în urmă o strajă de călărași,
 Orânduiește pre Boldur cu-ai săi harnici pedestrași,
 Să meargă să năpustească în haiducii ungurești,
 Iar panțirii să lovească aripele dușmănești;
 După aceasta s-întoarce și acest fel le grăi:
 „Ostași! Voi știți foarte bine că spre a ne birui
 Alți mai însemnători dușmani în zadar s-au ispitit,
 Ce a săbiilor noastre ei cercară ascuțit;
 Apoi suferi-vom astăzi ca acești cutezători,
 Vrednici d-a purta mai bine nume de hoți prădători,
 Să vie cu sumeție chiar într-al nostru pământ
 Să robească și să prade? Nu; cât eu în viață sânt
 Nu va fi. Dumnezeu sfântul ne va împuternici,
 Sumeța lor cutezare să o putem pedepsi.
 Precum la Soci, la Soroca, la Lipniță v-ați purtat,